

ДВЕТЪ СЪСЕДКИ, ПЪТЛЕТО И СЪДИЯТА

Приказка

Баба Пена имала пѣтле — едро, гересто пѣтле, съ червенъ гребенъ и дълга опашка. Всѣка сутринъ то самѣ влизало вкѣщи, кѣдето тя, скритомъ отъ другитѣ кокошки, му прѣсвала житце.

— Хапни си, бабиното, хапни си! — подканяла го галено — хапни си, та голѣмъ да израстнешъ, силенъ да станешъ, хубавецъ да бѣдешъ. Па какѣвто си ми гласовитѣ, като се качишъ сутринъ на плета да изкукуригашъ, всички да думатъ:

— Чухте ли? Бабиниятъ Пенинъ пѣтеть пѣе. — Така да думатъ и отъ завистъ да се пукатъ.

Така му думала баба Пена, а то кѣлвѣло зѣрната и не искало да знае за нищо. Напѣлвало си гушката, па излизало и започвало да се разхожда между кокошкитѣ наперено като царъ.

— Охъ, бабиното, охъ, на баба хубавеца! — гледала го баба Пена, радвала му се и не можела да си намѣри мѣсто отъ радостъ.

Въ туй време пѣтлето прескачало въ нѣкоя сѣседска градина и започвало да рови. Съглеждала го стопанката, грабвала дърво или камѣкъ и захвърляла по него.

— Бабо Пено ма, — започвала да вика отъ плета.

Бабата се показвала:

— Какво има, сѣседке, трѣбвамъ ли ти за нѣщо, баби?

— Това пусто пѣтле, мари, — започвала сѣседката — постоянно рови въ градината ми. Коренъ не остави. Колко пѣти ти казвахъ, да го пазишъ, а ти петъ пари не давашъ, че прави пакостъ.

Кротката и хрисима до тогава бабичка изведнѣжъ избухвала:

— Ха, мари, пакостъ ти правѣло! Все моето пѣтле виждашъ, все то ти е въ очитѣ. Завиждашъ ми ти мене, на хубавото пѣтле ми завиждашъ, та искашъ да го затрия отъ бѣлия свѣтъ, ала не